

מסורת הש"ס

א) [לעיל נב: ושי"ן], ט) [נשי פרשיי תננים כ: ד"ה וסירי], א) [שנת יט: ב"ב קסו:], ד) [ז"ל אחר ד"ה לנפיקו], ו) [וע"פ חוקי שבת כה: ד"ה חובה], ז) [מלך על שם שם זה מדברי המוסר כי אם אזהר גליון ועטו הסופרים וכתבוהו בפנים מהר"מ,

תורה אור השלם

1. ה'בשר עודנו בין שפיקם יסרם יגרת אף? ה'הרהר בקצת וכן י' בעם מקב' רב'ה מאד: במדבר ר'ג

הנהגות הב"ח

א) נב' למחר כי השפא: ב) שם סכורה אמר אשחמתינו:

לעזי רש"י

אשטני"ט ואישבול"ט. מרתיה.

אילימא זים שמאי אומרים מקנה. פיו: ולא מדיח. זמים שהקינוט יפה מן ההדחה ולא הוכרה כאן הדחה: וזים הלל אומרים מדיח ולא זעי קינוט. דלל סגי ליה זקינות אלל מדיח זמים וזאק רכין קינוט: אין קינוט פה. להכשיר לאכול זכר אחר גביניה:

כל הבשר פרק שמיני חולין

קת.

עין משפט
נר מצוה

א) א ב מיי פ"ט מהל' מלכות אסורות הל' כו טו"ע"י י"ד סימן פט ס"ב: יא) א ב מיי שם הל' כח טור ט"ע י"ד סי' פט טע"ף א: יב) ד מיי שם הל' כו טו"ע"י שם טע"ף ב: יג) ה ו מיי שם הל' כח טו"ע"י שם טע"ף ג: יד) ז מיי פ"ו מהלכות נדרות הל' ג סגמ טע"ן ח טור ט"ע א"ח סי' קנה טע"ף א ונדרג אלפס עוד נדרות פ"ח דף מד.]: טו) ה מיי שם טע"ש טהגות וזכ"מ סגמ שם טו"ע"י א"ח סי' קפא טע"ף א: טז) ט מיי שם הל' ג סגמ שם טו"ע"י א"ח סי' קנב טע"ף א: יז) יו מיי שם הל' טו: יח) כ ל מיי שם סגמ שם טו"ע"י א"ח סי' קפא טע"ף ב: יט) מ מיי שם סגמ שם טו"ע"י א"ח סי' קס ט"ו: כ) ב מיי שם טו"ע"י א"ח סי' קפא טע"ף ג:

שיטה מקובצת

א) אתו אישוי סכורה אמר אשחמתינהו לכולהו:

רבינו גרשום

ב"ש אומרים מקנה. כלומר בפת: ואי בעי תימא מר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי: כלומר ב"ש אומרים מקנה זו היא הפה ובי"ה אומרים מדיח אלו ידיו אבל בפה מדיח ב"ה לב"ש דאין קינוט הפה אלא בפת: בשר של בין השנים מהו. כלומר אם יש לו בשר בין השנים מהו שיאכל בבניה: פתכא דאפתא. כלומר עץ גדול: פתכא דאופי. משאו של עצים היה נושא לביתו בלא ידיעתו דאבי: אמר ליה כבר קדמוך רבנן. כלומר רבנן דאמרי דמאן סייך נכסי מישתבחי ביה איתתרא קדמוך דאנא חזיתוך דאי לא היה חזיתוך היית מגנבוי ממני: חזא צינורא דבדקא. כלומר א) רבוע ארעא ורשפי מיא לארעיה: מצוה לגבי רשות חובה קרי לה: ניטלין בין בכלי בין על גבי קרקע. כלומר בין שמקבלין אותו בכלי בין שניטלין ע"ג קרקע: אחרונים אין ניטלין. א"כ מקבלין אותן המים ששופכין על הידים בכלי דבעינן למיטר קמן דרית רעה שורה עליהן ואמרי לה אין ניטלין ע"ג קרקע: איכא ביניהו קונסא כו'. כלומר דמקבלין אותו ע"ג חובה של עץ למד אין ניטלין אלא בכלי ע"ג קונסא לאו כלי הוא למד" דאין ניטלין ע"ג קרקע ע"ג קונסא שפיר דמי: בין בחמין בין בצונן. כלומר בין ממים חמין בין ממים צונן: לא שנו אלא שאין היד

אילימא ב"ש אומרים מקנה ולא בעי מדיח. פירש זקנוטרס שהקינוט יפה מן ההדחה ולא הוכר כאן הדחה וז"ה אומרים מדיח ולא זעי מקנה ולא סגי ליה זקינות אלל מדיח זמים והוא עיקר ואינו רכין קינוט ולא זעי אלל מקנה ולא מדיח מדיח ולא מקנה ועוד אמאי דחיק לאסוקי דלל פליגי לימא לזבית שמאי עדיף קינוט וזית הלל סברי דלף אדמה לחודה סגי כמו זקינות לחודה לכן נראה דפשיטא ליה למסדר הש"ס להדחה עדיף מקינוט והכי פירושא זית שמאי סברי מקנה ולא זעי מדיח כלומר זקינות סגי אע"ג דגרע ולא זעי מדיח דעדיף וז"ה סברי מדיח לחודה זעין והסתא הוה ליה למימר ולא סגי זמקנה דגרע אלל אידי דנקט לז"ש ולא זעי נקט נמי לזבית הלל והסתא הוה ליה למיפרך אס כן הוה ליה מקולי זית שמאי ומחומרי ז"ה אלל דלית ליה פירכא אחתיית ולא מני לשנויי דזית שמאי תרתי זעי ונקט מקנה והוא הדין דזעי מדיח זדהיה וזית הלל סברי דסגי זכד או מדיח או מקנה דלס כן הוה ליה לזבית הלל למינקט מקנה דהווי רבותא טפי דגרע ממדיח:

מקנה וה"ה למדיח. תרווייהו זעין כדפי' זקנוט וכו"פ ר"ח: ל'סעודתא אחרייתא אבי'נא. לאו כסעודתא שרגלין לעשות אחת שחריית ואחת ערבית אלל אפילו לללמר אס סילק השולמן וזיך מותר דלל פלוג רבנן: מ"ם ראשונים מצוה ואחרונים חובה כו'. זכרות זקוף פרק אלו דברים (דף נג: ושם) דריש תרווייהו מקרא מוהתקדשתם אלו מים ראשונים והייטם קדושים אלו מים אחרונים ואסמכתא זעלמח הוא דהא טעמא דמים אחרונים הוא משום מלל סדומית כדלמר זסמון ואנו לפי שאין מלל סדומית מניי זיינו לא נהגו זמים אחרונים והכי נמי כי דריש התם כי קדוש זה שמן שהיו סקין את ידיהו להעביר את הוהמח הוא אסמכתא דלל מניי זסום מקום שיהא זמן לא חובה ולא מלוא והא דלמר התם כש שהמוהס פסול לעבודה קן ידים מוהממות פסולין לזרכה היינו להס שהיה הדבר עליהס חובה ליטול אחר סעודה לפיך נחשבות כמוהמות זרכין להקדים וליטול קודם זרכה וא"ת למאי נפקא מינה הא דראשונים מלוא ואחרונים חובה מה לי מלוא מה לי חובה הא תרווייהו חובה זכמתי זכרייתא ולא רשות ואומר רבינו תס דפקא מינה לענין מלחמת הרשות דמין זכ"פ דעירובין (דף י"א). דפטורין מרחיית ידים וקלמר רב חייל זגמי לא שנו אלל מים ראשונים אלל אחרונים לא דלמר רב יהודה זריה דרב חייל מפני מה אמרו מים אחרונים חובה מפני שמלל סדומית כו' וזבלכות גדולות פירש דראשונים שהס מלוא משום סך זמונה טעונין סולדת

אילימא בית שמאי אומרים מקנה ולא בעי מדיח וברת הלל אומרים מדיח ולא בעי מקנה אלא הא דאמר רבי זירא אין קינוט פה אלא בפת כמאן כב"ש אלא בית שמאי אומרים מקנה ולא בעי מדיח ובית הלל אומרים אף מדיח^ה הווי ליה מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל ולתנייה גבי קולי בית שמאי וחומרי בית הלל אלא בית שמאי אומרים מקנה והוא הדין למדיח וב"ה אומרים "מדיח והוא הדין למקנה מר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי גופא אמר רבי זירא אין קינוט הפה אלא בפת והגני מילי בדחימי אבל בדשערי לא ודחימי גמי לא אמרן אלא בקיריא אבל בחמימא משמר שמרי והגני מילי ברכיכא אבל באקושא לא והלכתא בכל מילי הווי קינוט לבר מקמחא תמרי וירקא בעא מיניה רב אסי מרבי יוחנן כמה ישהה בין בשר לגבינה א"ל ולא כלום איני והא אמר רב חסדא: יאכל בשר אסור לאכול גבינה וגבינה מותר לאכול בשר אלא כמה ישהה בין גבינה לבשר א"ל ולא כלום גופא אמר רב חסדא אכל בשר אסור לאכול גבינה גבינה מותר לאכול בשר אמר ליה רב אחא בר יוסף לרב חסדא בשר שבין השינים מהו קרי עליה י'הבשר עודנו בין שיניהם אמר מר עוקבא אנא להא מלחא חלא בר חמרא לגבי אבא דאילו אבא כי הוה אכל בשרא האידנא לא הוה אכל גבינה עד למחר^ה עד השתא ואילו אבא בהא סעודתא הוא דלא אכילנא י'לסעודתא אחרייתא אכילנא אמר שמואל אנא להא מלחא חלא בר חמרא לגבי אבא דאילו אבא הוה סייך נכסיה תרי זמני ביומא ואנא לא סיירנא אלא חדא זימנא שמואל למעמיה דאמר שמואל מאן דסייר נכסיה כל יומא משכח אסתירא אביי הוה סייך נכסיה כל יומא דאופי אמר ליה הגי להיכא אמר ליה לבי מר אמר ליה^ה כבר קדמוך רבנן רב אסי הוה סייך נכסיה כל יומא אמר היכא גינהו כל הגי אסתירי דמר שמואל יומא חד הוא צינורא דבדקא בארעיה שקליה לגלימיה זרכיה אותביה בגוה רמא קלא אתו אינשי סכרוה^ה א) אשכחתינהו לכולהו איסתי דמר שמואל: אמר רב אידי בר אבין אמר רב יצחק בר אשיין ימים ראשונים מצוה ואחרונים חובה מיתבי מים ראשונים ואחרונים חובה רשות חובה קרי לה גופא מים ראשונים ואחרונים חובה אמצעיים רשות ואשונים נוטלין בין בכלי בין על גבי קרקע אחרונים אין נוטלין אלא בכלי ואמרי לה אין נוטלין על גבי קרקע מאי ביניהו איכא ביניהו י'קונסא מים ראשונים נוטלין בין בחמין בין בצונן אחרונים אין נוטלין אלא בצונן מפני שחמין מפעפעין את הידים ואין מעבירין את הזוהמא: מים ראשונים נוטלין בין בחמין בין בצונן: אמר רב יוסף בר ינאי לא שנו אלא שאין היד

זרכה אלל אחרונים שהס לזורך אדם משום מלל סדומית אין טעונין^ה זרכה^ה ומכאן כחז רבינו יהודה זפרק זמנה מדליקין זכוספ' שאין לזכך על קרייתא שמע שלפני מטמו אשר קדשו זמלומי וזנו לקרות שמע ואס תלמר אלמעיים כגון זין גבינה לזכר שהן לזורך מלוא יהיו טעונין זרכה ו"ל דלזין זה כי אס הכשר לחילה כמו ניקור חלב ומלימת זכר: